



ת"פ 47893/07/15 - מדינת ישראל נגד מ א ס (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

18 בפברואר 2016

ת"פ 47893-07-15 מדינת ישראל נ' א ס (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ גב' ליטל פרץ (פמ"ד)

נגד

מ א ס (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד האיל אבו גררה

[פרוטוקול הושמט]

גזר-דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות (2 עבירות), איומים, תקיפת קטין חסר ישע וכן החזקת סמים לצריכה עצמית.

על-פי המתואר בכתב האישום המתוקן במועדים הרלוונטיים לכתב האישום הנאשם והמתלוננת התגוררו יחד עם ארבעת ילדיהם הקטינים ח.א, יליד 2012, מ.א, יליד 2013, פ.א, יליד 2014 וא.א, ילידת 2015, ביישוב מצוין כי הנאשם במספר רב של הזדמנויות ובמועדים אשר אינם ידועים למאשימה תקף את המתלוננת ואת ילדיהם.

על-פי האמור באישום הראשון, ביום 14.7.15 בשעה 10:00, בבית, ילדיהם צעקו והנאשם ביקש מהמתלוננת להשתיקם. המתלוננת ביקשה מהנאשם כסף לקניית בגדים לחג "עיד אל פיטר" ובתגובה הנאשם תקף את המתלוננת בכך שהיכה אותה בגופה. הנאשם החל להכות את המתלוננת בידיו והמתלוננת דחפה את הנאשם. הנאשם בתגובה תפס את המתלוננת בשערה, משך אותה בין החדרים והיכה אותה בראשה ובגופה. בנוסף, היכה את המתלוננת באמצעות חגורה, סנדל וצלחת ברזל. בהמשך, חנק הנאשם את המתלוננת כשהיא שוכבת על הרצפה, עד כדי אבדן הכרה. לאחר שהמתלוננת חזרה להכרה נטל הנאשם סכין מטבח גדולה ואיים עליה שיהרוג אותה. כתוצאה ממעשים אלו נגרמו למתלוננת חבלות בפניה, בגבה ובראשה.

בהתאם לאישום השלישי במועדים שאינם ידועים למאשימה תקף הנאשם את הקטינה מ.א. ילידת 2013, בכך שהיכה אותה בפניה ובגופה. וכן תקף את הקטין פ.א. יליד 2014 בכך שחנק אותו והיכה אותו בפניו. בנוסף תקף את מ.א. בכך שמשך אותה מראשה ודחף אותה לרצפה, הכה אותה בגבה, בפניה מספר פעמים וכן חנק אותה. באחת מהפעמים בהן



היכה הנאשם את הקטינה מ.א. נחבלה הקטינה חבלה של ממש בדמות סימן ירוק בגבה.

בהתאם לאישום הרביעי בתאריך 14.7.15 נעצר הנאשם ע"י המשטרה והובא לחקירה בתחנה. במעמד זה נשא הנאשם בכיסו 1.7 גרם חשיש.

במסגרת הסדר הטיעון בו הודה הנאשם לא הגיעו הצדדים להסכמה לעניין העונש ולפיכך אלו טענו ביחס לכך באופן חופשי.

טיעוני הצדדים

בא-כוח המאשימה בטיעוניה הכתובים לעונש הפנתה לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם ובפרט לכך שהמדובר בתקיפות במספר הזדמנויות במתלוננת ובשניים מילדיהם. בהתאם לתיקון 113, ציינה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו לרבות הפגיעה בתא המשפחתי. זו סבורה כי בתיק זה מידת הפגיעה בערכים אלו חמורה. באשר לנסיבות ביצוע העבירות הפנתה לכך שמדובר באלימות קשה הכוללת אף שימוש בחפצים שונים, אלימות שבמקרה מסוים אף כללה חניקתה של המתלוננת עד אובדן הכרה. מעבר לנזק שנגרם בפועל בדמות חבלות הפנתה לנזק הפוטנציאלי הטמון במעשים אלו. אשר למתחמי הענישה - עתרה ביחס לאישום הראשון למתחם הנע בין 24 ל-36 חודשי מאסר בפועל ואילו ביחס לאישום השני עתרה למתחם הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, ביקשה לצבור את העונשים שיוטלו בגין כל אישום. בגדרי המתחם ביקשה ליתן הדעת לשיקולי הרתעת היחיד והרבים וכן לקחת בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם. נוכח האמור, עתרה להטיל עונש מאסר בפועל ארוך לצד עונש מרתיע צופה פני עתיד.

בא-כוח הנאשם ביקש תחילה במסגרת ראיותיו לעונש להעיד את המתלוננת. זו בעדותה ציינה כי היא והנאשם עשו "שלום בית". עוד מסרה כי הנאשם מסר לה כי הוא הפסיק את השימוש בסמים אשר היווה רכיב מרכזי בבעיותיהם. המתלוננת מסרה כי היא סיכמה עם בעלה כי ילדיהם "מעל לכל". עוד החליטו השניים לזנוח את העבר ולהמשיך יחד בחיים משותפים נורמטיביים. כמו כן, ציינה כי הם מעוניינים לעבור טיפול במשרד הרווחה עם עובדת סוציאלית.

בא-כוח הנאשם בטיעוניה הפנה לכך שהנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון ולקח אחריות על מעשיו. הלה ציין כי הנאשם מכה על חטא. בא-כוח הנאשם עתר לראות את כלל המעשים כאירוע אחד וכי הרקע למעשים הינו התמכרותו לסמים. הלה הפנה לכך שבתקופת המעצר היה בקשר רציף עם המתלוננת וילדיו וכי בתקופה זו לא עשה שימוש בסמים. זה הגיש אסופת פסיקה מטעמו התומכת בכך שניתן להסתפק בתיק דנן בתקופת מעצרו, קרי - 7 וחצי חודשים. אשר לעברו הפלילי - הפנה לכך שלחובת הנאשם הרשעה אחת בודדת משנת 2007 בעבירה שאינה מן המניין.

הנאשם ביקש להוסיף על דברי בא-כוחו ומסר כי הוא מצטער על מעשיו. הלה ציין כי בתקופת המעצר למד את הלקח ממעשיו. עוד ציין כי הוא מעוניין בשלום בית עם המתלוננת וכי עונש ארוך יכול לפגוע ברצון המשותף של שניהם לשקם את מערכת היחסים. הנאשם מסר כי אינו משתמש בסמים וזאת על אף שניתן להשיג סמים בבית הכלא. זה ציין כי בטרם המעצר עבד במפעל לברזל בבאר שבע. כמו כן, מסר כי ילדיו שואלים עליו כל הזמן.



דין והכרעה:

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, שומה על בית המשפט לקבוע האם עסקין ב"אירוע" אחד או במספר "אירועים" נפרדים (ראה סעיף 40ג לחוק העונשין).

על פי מבחן "הקשר ההדוק", אשר נקבע מפיה של כב' השופטת ד' ברק-ארז (בדעת רוב) בעניין ג'אבר, כדי להכריע בסוגיה על בית המשפט להשתמש ב"ניסיון החיים", כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע שם, כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. כך גם צוין, כי מבחן "הקשר ההדוק" איננו מבחן קשיח ועתיד להתפתח ממקרה למקרה (עוד בעניין מבחן "הקשר ההדוק" אשר אומץ בעניין אחמד בני ג'אבר, ראו ע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נגד מדינת ישראל; ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נגד רמי חג'אמה ואח'; ורע"פ 4760/14 אדוארד קיסלמן ואח' נגד מדינת ישראל, (פורסמו במאגרים המשפטיים)).

יישום מבחן זה לתיק שבפניי, מביא את בית המשפט לקבוע שני מתחמים נפרדים, האחד בגין המפורט באישום הראשון שיכלול גם את הימצאות הסם בכיסיו אגב מעצרו, השני עניינו תקיפתם של הקטינים כאמור באישום השלישי. למסקנה זו מגיע בית המשפט בין היתר נוכח השונות בקרבנות המפורטים באישומים השונים, כאשר באישום הראשון מדובר באשתו הבוגרת של הנאשם, ואילו באישום השלישי המדובר בילדיו הקטינים. יתירה מכך, האישום הראשון הינו אירוע אלימות משמעותי כלפי האישה, ממוקד בזמן ובמקום, אל מול האישום הרביעי שהינו אישום כללי במהותו, נוגע לילדיו של הנאשם, ומפרט את התנהלותו על-פני תקופה מסוימת ולא באירוע יחיד. החלוקה למתחמים נעשתה גם בשים לב לשונות במועדי ביצוע העבירות, והאינטרס הציבורי בייחודו של מתחם לעבירות כלפי קטינים לצד מתחם נפרד לאלימות כלפי בת-זוג.

ודוק, במובנים מסוימים הקביעה בדבר מתחם אחד או מספר מתחמים משמעותה בפועל לא אחת אינה כה גדולה, וזאת בשים לב לדברי בית המשפט העליון בע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראלשם נקבע כי:

"מקום שאירוע אחד כולל מספר 'מעשים' תקרת מתחם הענישה הפוטנציאלית, תקבע לפי הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים, ודוק: הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מהמעשים, מהווה את תקרת המתחם האפשרית אך אין משמעות הדבר, כי תקרה זו, תהווה בהכרח... את הרף העליון במתחם הענישה, שעליו להיקבע בנתון לנסיבות העניין הקונקרטיות".

לגופם של דברים, במעשי האלימות הפיזית בה נקט, פגע הנאשם בערכים מוגנים של כבוד האדם, שלמות התא המשפחתי ובזכותם של רעייתו וילדיו לביטחון ושמירה על בריאותם ושלמות גופם, וכן בזכותה של המתלוננת להיות מוגנת מפני אלימות מצד בן זוגה. עבירת האיומים נועדה לערער תחושת ביטחון, וזאת תוך ציפייה כי המאויים ישנה החלטתו או דרך פעולתו. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיית הבחירה החופשית.

לא אחת עמד בית המשפט העליון על חומרתם הרבה של עבירות האלימות במשפחה, ועל הצורך להוקיע רעה חולה זו



מחברתינו. כך למשל פסקה כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (11.10.2007):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרוכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (19.04.2012) ציין כב' השופט י' עמית כי:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה".

כדי לעמוד על החומרה היתרה שיש בעבירות האלימות במשפחה אשר מבוצעות כלפי קטינים, ועל שאט הנפש והסלידה שאלו מעוררים, אפנה לדבריה של כב' השופטת ד' בייניש בע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת ישראל, נד(1) 145 (2000):

"ענישה גופנית כלפי ילדים, או השפלתם וביזוי כבודם כשיטת חינוך מצד הוריהם, פסולה היא מכול וכול, והיא שריד לתפיסה חברתית-חינוכית שאבד עליה כלח. הילד אינו רכוש הורה; אסור כי ישמש שק אגרוף, שבו יכול ההורה לחבוט כרצונו, כך גם כאשר ההורה מאמין בתום-לב שמפעיל הוא את חובתו וזכותו לחינוך ילדו. הילד תלוי בהורה, זקוק לאהבתו, להגנתו ולמגעו הרך. הפעלת ענישה הגורמת לכאב ולהשפלה אינה תורמת לאישיותו של הילד ולחינוכו, אלא פוגעת היא בזכויותיו כאדם. היא פוגעת בגופו, ברגשותיו, בכבודו ובהתפתחותו התקינה. היא מרחיקה אותנו משאיפתנו לחברה נקייה מאלימות. אשר-על-כן, נדע כי שימוש מצד הורים בעונשים גופניים או באמצעים המבזים ומשפילים את הילד כשיטת חינוך, הינו אסור בחברתנו כיום".

עוד בעניין זה ראה ע"פ 5062/10 פרץ נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (11.07.2011); ע"פ 1761/11 מדינת



ישראל נ' אמין, (פורסם בנבו) (15.02.2012); ע"פ 4777/11 מדינת ישראל נ' לאסי, (פורסם בנבו) (01.11.2012); רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (20.08.2009); ע"פ 11917/04 נורדיצקי נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (19.05.2005); ע"פ 2157/92 פדידה נגד מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 81, 84 (1993).

מנעד מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות במשפחה מגוון ורחב. על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לשאלה האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, האם התקיפה בוצעה בצוותא חדא, תדירות מעשה התקיפה, עוצמתה, תוצאות התקיפה, הרקע לביצוע התקיפה, גילאי הקורבנות, פער הכוחות בין התוקף לקרבן, תלותו של הקרבן בתוקף, וכן יתר נסיבות ביצוע העבירה.

בעניין זה ראו רע"פ 1952/13 פלוני נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (24.03.2013) - שם דובר בנאשם, בעל עבר פלילי, אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי, תקיפה סתם של בת זוג ואיומים. כפי שתואר בכתב האישום המתוקן, הנאשם איים על רעייתו שיהרוג אותה, ובאחד האירועים שפך עליה מים קרים והכה אותה בחוזקה. כמו כן, המבקש נהג באלימות כלפי ילדיהם המשותפים. בית משפט השלום השית על הנאשם 6 חודשי עבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי בסך 5,000 ₪. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש, וגזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל. יתר רכיבי הענישה נותרו על כנם. בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון - נדחתה;

ברע"פ 3152-08 חמו נ' מדינת ישראל, דחה בית המשפט בקשת רשות ערעור, על עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, שכלל גם הפעלת מאסר על תנאי של שנה בחפיפה חלקית. לחובתו של הנאשם הייתה הרשעה קודמת בעבירה של תקיפת בת זוג.

ברע"פ 7527-12 פלוני נ' מדינת ישראל, הפחית בית המשפט העליון עונש מאסר בפועל בן 24 חודשים ל 20 חודשים, בשל הרשעת המערער במסגרת הסדר טיעון, בתקיפת בת זוג, ובתקיפת קטין חסר ישע.

ברע"פ 1017-15, דחה בית המשפט בקשת רשות ערעור על עונש של 60 חודשים מאסר בפועל, שנגזרו על הנאשם בגין שורת עבירות אלימות כלפי בת זוגו וכלפי בתו, תוך שימוש בסכין. בתיק זה הנאשם ניהל הוכחות. הנאשם נעדר עבר פלילי.

ברע"פ 3629-11 פלוני נ' מדינת ישראל, דחה בית המשפט בקשת רשות ערעור בעניינו של נאשם שנגזרו עליו 9 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות של בת זוג, לצד שתי עבירות איומים.

בתפ"ח 802-06-12, נגזרו על הנאשם 54 חודשים מאסר בפועל בגין שורה ארוכה של מעשי אלימות כלפי בת זוגו של הנאשם, וכלפי ילדיו. בתיק זה, מדובר בנאשם ללא הרשעות קודמות שהודה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון.



בת"פ 8995-02-14 עיד דרג'ה נ' מדינת ישראל, של מותב זה, נגזרו על הנאשם 7 חודשים מאסר בפועל בגין שתי עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים. המצויים במדרג הבינוני, שלא גרמו לחבלות.

בעפ"ג 57820-01-15 מוצ'ה נ' מדינת ישראל, דחה בית המשפט המחוזי באר שבע, ערעור על חומרת עונש של 13 חודשים שנגזרו על הנאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגו, ללא שימוש בחפצים כלשהם, וזאת בעניינו של נאשם ללא הרשעות קודמות, שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן.

בת"פ 16328-02-14 מדינת ישראל נ' באסל אלקרינאווי גזר מותב זה 13 חודשים על נאשם בגין אירוע אלימות אחד כלפי בת זוגו, בתיק זה דובר על נאשם צעיר בן 20, שלחובתו הרשעה אחת קודמת.

בת"פ 39696-06-12 גזר כב' השופט סולקין 52 חודשים מאסר בפועל, בגין שלושה אירועי אלימות קונקרטיים, כלפי בת זוגו של הנאשם וכלפי ילדיו הקטינים. בתיק זה, הנאשם ניהל הוכחות, ולחובתו עבר פלילי רלבנטי.

בת"פ 2007/14 גזר מותב זה 48 חודשים מאסר בפועל על נאשם שנקט אלימות הן כלפי אשתו והן כלפי ילדיו הקטינים על-פני תקופה ממושכת.

בת"פ 10098-06-15 גזר בית המשפט המחוזי 12 חודשים מאסר בפועל על נאשם נעדר עבר פלילי בגין אירוע אחד של אלימות שבגדרו שבר לבת-זוגו את האצבע. בהמשך איים עליה ועל אמה בשל כך שהתלוננו, וזאת בנוסף לאירוע קודם שבו הכה את המתלוננת באמצעות כבל חשמלי וגרם לה חבלה של ממש.

בתיק זה מידת הפגיעה בערכים המוגנים המפורטים לעיל הינה נכבדה ומשמעותית. תחילתה של האלימות באישום הראשון בכך שרצונה של המתלוננת היה שהנאשם ייתן לה כסף לקניית בגדים לחג הקרב ובא, וזאת כאשר עובר לבקשה זו ילדיו הקטינים צעקו והנאשם ביקש מהמתלוננת להשתיקם. הנאשם בתגובה תקף את המתלוננת על-ידי כך שהכה אותה בגופה באמצעות ידיו. משזו ביקשה להגן על עצמה ודחפה את הנאשם ראה בכך משום מתן "האות" לנאשם להכות ולהשפיל את המתלוננת באופן נמרץ, בפרץ אלימות ברוטאלי. הנאשם למעשה מבקש ללמד את המתלוננת לקח על כך ש"העזה" להגן על עצמה. זה תחילה תופס אותה בשערות ראשה ומושך אותה בין החדרים, אקט משפיל לא פחות מאשר יש בו כדי להכאיב ולגרם לחבלה. הנאשם, אגב כך, מכה אותה בראשה, ומגדיל עשות כאשר זה עושה שימוש בחגורה, סנדל וצלחת ברזל לצורך הכאתה.

הנאשם אינו מתעשת לרגע, אינו מבין את החומרה שבמעשיו, ובשלב זה חונק את המתלוננת כשהיא שוכבת על הרצפה עד כדי אובדן הכרה. גם לאחר שזו חוזרת להכרתה הנאשם ממשיך במעשיו הנלוזים, נוטל סכין בשר גדולה ומאיים באמצעותה על המתלוננת שיהרוג אותה.

כתוצאה ממכות שספגה נגרמו למתלוננת חבלות בפניה, בגבה ובראשה, כפי שהדבר מוצא ביטוי בצילומי החבלות שהוגשו לעיונו של בית המשפט.



גם אם לא נגרמו למתלוננת חבלות קשות, הרי שבפועל יש בכך כדי לפגוע קשות בכבודה. המדובר במעשים שיכול ויגרמו לנזקים קשים ביותר, בפרט כאשר מדובר בנקיטת אלימות כלפי ראשה של המתלוננת באמצעות חפצים שונים.

לא בכדי בית המשפט אינו מציין את הסיבה לפרץ אלימות זו, שכן אין לדבר על כל סיבה ממשית, גם לא מבחינתו הסובייקטיבית של הנאשם. כפי הנלמד, המדובר באלימות לשם אלימות, ויש לגזור את העונש בגינה בהתאם לכך.

הנאשם אינו מסתפק בהכאת אשתו, וכפי הנלמד מכתב האישום נוקט אלימות במדרג הגבוה גם כלפי ילדיו הקטינים. בהקשר לכך יש ליתן הדעת לעובדה שאין המדובר באירוע יחיד אלא בהתנהלות קבועה של הנאשם אשר במועדים שונים בהיותו בביתו תקף את הקטינים. אישום זה, הגם שכפי שצוין לעיל כללי יותר במהותו, מגלם בתוכו התנהלות אלימה נמשכת, פגיעה בכבודם, בשלומם ובשלמות נפשם של הקטינים, יש בו כדי להעיד על הפגיעה בשגרת חייהם של הקטינים, אשר נוכח גילם ספק האם כלל מבינים, בבחינת גורם ותוצאה, מדוע אביהם הנאשם מכה אותם תדירות.

מעבר לריבוי המקרים יש משמעות להיותם של הקרבנות ילדיו הקטינים, וכך גם גילם. הקרבן מ.א. היה **כבן שנתיים** בשעה שהנאשם הכה אותו, ואילו הקטין פ.א. **בן שנה**. המדובר בחסרי ישע של ממש, התלויים באופן מוחלט בנאשם ובמתלוננת. המדובר בפער כוחות קיצוני. ודוק, לא גילם וחוסר הישע של ילדיו מנעו ממנו לנקוט האלימות המפורטת בכתב האישום. גם ביחס לאישום זה אין המדובר באלימות של מה בכך, וכפי שעולה הנאשם נוקט אלימות הכוללת חניקה, משיכת הראש ודחיפה לרצפה, הכאה בגב, דבר שהביא במקרה אחד לחבלה של ממש בגבה של הקטינה. בדומה לאישום הראשון, אין לדבר על כל סיבה שתצדיק, אף לא מנקודת ראותו של הנאשם, נקיטת אלימות שכזו. הנאשם לא ביקש לחנך בדרכו את מי מהקטינים, לא ביקש להגן עליהם (סיבות שאף הן אינן מתירות נקיטת אלימות), וכפי שעולה באחד מן המקרים אך צעקותיו של מי מילדיו, שלא לומר ילדו הפעוט, הביאוהו להטעים הקטין מנחת זרועו. גם כאן, העובדה שלא נגרמו לפעוטות חבלות רציניות הינה כפי הנראה תוצאה של מזל, שכן נקיטת אלימות כלפי קרבנות בגיל כה רך מגלמת בתוכה פוטנציאל רב לגרימתן של פגיעות חמורות.

לכל אלה יש להוסיף את האישום הרביעי אשר יותר משיש בו להעיד על מעשה פלילי חמור המצדיק העמדה לדין יש בו כדי להאיר בנוף חומרה רבה יותר את המעשים המתוארים באישום הראשון והשלישי. הדברים מכונים לסיכון הנשקף מאדם שצורך סמים ונוקט אלימות אפילו זו לא נעשית תחת השפעת הסם.

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון והרביעי נע בין 16 חודשי מאסר בפועל ל-32 חודשים. מתחם העונש ההולם בגין האישום השלישי נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ל-38 חודשים.

בגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם מצאתי מחד ליתן דעתי להודאה ולחסכון בזמן השיפוטי. הודאה זו מטבע הדברים מייטרת את הצורך בהעדת המתלוננים, על כל המשתמע מכך. עוד יש לקחת בחשבון, עמדת המתלוננת וכן את דברי הנאשם אשר ציינו רצונם לנסות ולשקם את התא המשפחתי. דבריה אלו של המתלוננת יש לקחת בזהירות המתבקשת, זאת בין היתר נוכח כך שלדבריה רצון זה מבוסס על אמירותיו של הנאשם אליה לפיהן הפסיק להשתמש בסמים, נוכח טיב העבירות אשר מקימות לא אחת אצל הקרבן רגשות אשם על מעצר אבי הילדים, ובהצטרף לתלות



נפשית ופיסית במקרבן. הדברים אמורים ביתר שאת בשים לב לדברי המתלוננת בהם נטלה על עצמה חלק מהאשמה לתקיפתה על-ידי הנאשם.

לנאשם הרשעה אחת קודמת במסגרת ת"פ 8087/07 בו נגזרו עליו שלוש שנות מאסר בגין עבירה של קשירת קשר, נסיון גניבת רכב וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. אפילו אין המדובר בהרשעה ממין העניין, סבורני שיש בה כדי להביא להחמרה בעונשו בגדרי המתחמים (אם כי במשורה). הדברים אמורים מתוך כך שאין לראות הנאשם כמי שמעולם לא עבר על החוק. כך גם עסקינן במי שכבר ריצה עונש מאסר ממושך מאחורי סורג ובריה, מודע למחירים שעליו לשלם בגין סטייה מהתנהגות נורמטיבית.

כאמור, בתיק זה לא הוגש תסקיר מאת שירות המבחן אשר יפרוס את מלוא התמונה אודות הנאשם. במצב דברים זה, לא הונחה בפני בית המשפט מלוא התמונה הצריכה לעניין, הנוגעת למסוכנות הנשקפת מן הנאשם, וכן מידת השימוש שזה עושה אם לאו בחומרים משני תודעה, בדגש על שימוש בסמים. בהקשר לכך, המתלוננת ציינה במפורש כי אותה צריכת סמים היוותה סלע מחלוקת משמעותי במערכת היחסים ביניהם. בהיעדרו של תסקיר גם לא נבחנה אפשרות שילובו במסגרת טיפולית, בין אם לשליטה בכעסים ובין אם לגמילה מחומרים משני תודעה. אמנם הנאשם ציין שבמהלך מעצרו פסק מלהשתמש בסמים, אולם אמירה זו נעדרת כל תימוכין, ובוודאי שאינה מצדיקה חריגה מטה מהמתחמים אותם קבע בית המשפט.

בהתאם להוראת סעיף 40(ג) לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לאחר קביעת מתחם עונש נפרד לכל עבירה לקבוע את עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים או לקבוע עונש אחד כולל. בענייננו, מצאתי לקבוע עונש אחד כולל למכלול מעשיו. בכך יינתן ביטוי לעובדה שמדובר במעשים המבוצעים כלפי משפחתו הגרעינית של הנאשם וזאת מבלי לחתור תחת הצורך לקבוע מתחם עונש נפרד לכל עבירה או קביעת מתחם עונש שאינו הולם בנסיבותיו של תיק זה.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 26 חודשים מאסר בפועל מיום מעצרו, 14.7.15;
- ב. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון או עבירות איומים.
- ג. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.
- ד. 3 חודשים פסילה על תנאי מלהחזיק או מלהוציא רשיון נהיגה למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות סמים.

ניתן צו כללי למוצגים.



זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, ט' באדר א' התשע"ו, 18/2/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט